

aðarnýr, hevur ikki ferðafólkaeyndu, tað lótu vit okkum leiða av og eftir ein góðan »búff« hildu beinavegin leiðina víðari fram eftir brúnni Tay. Av henni er eitt hugtakandi sýni vyri til Newport og Dundee.

Vit ætla at vera í Edinburgh til friggjadagin, so væl hvíld ætla vit at njóta henda býin, sum vit hava hoyrt so nógv um.

Edinburgh 9.7.

Friggjadag á miðdegi.

Sita nú og bert biða eftir at reisa

mest av henni — fyrri at kunna fara heim og fortelja kenningum um alt Skotland og um hetta blíða fólkið, ið ikki ger annað enn at visa fremmandafólki væl-vild.....

Fet fyrri fet gingu vit niðan á borgina. Hon var minni hugtakandi enn væntað, men tann brennandi sól setti orkuna niður. Kortini sleipaðu vit okkum niðan til St. Margaret's Chapel, ið er tann elsti bygningurin í kompleksinum. Bygt í 1076 av tí saksisku drogningini

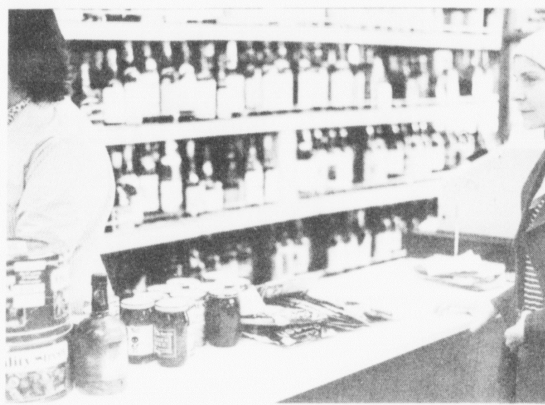
fyrri nokrum pengamonnum, sum við einum Rolls Royce sum rullistativ filmaðu fólk og bygningar. Væl dæmði teimum at bukka, smíra og jagstra fólk av vegnum.

Alt helvt biligari

Á veg suður eftir høvdu vit sæð, at alt var biligt, men at næstan alt, sum eygað festi seg á, var um helvt biligari enn í Føroyum, høvdu vit ikki droynt um, sjálvt um enska pundið so smátt nærkast íslensku krónuni.

Ti tað var ikki smávægis, sum vit sleipaðu heim aftur við til gistingarhúsið. Somuleiðis í morgun, men tá tóku vit bilin við. Hetta er fyrsti dagurin uttan sól, so tað verður helst lettari at koyra norðureftir. Vit ætla okkum upp gjøgnum landið og møguga verða náttina yvir í Pitlochry, men vit fáa at siggja.

I gjákvöldið vóru vit til eitt Scottish Evening Party. Her fingur vit umframt fimm rættir serverað alt, sum eyðkennir Skotland!!!!!! Og øll hesi ferðafólk upplivu eina Highland-veitslu við sekkjapípublásara, dansara, sangarum og øðrum skemtatum, ið fyrri at tekja fólk enntá fortaldu skotskar skemtisøgur, so øll komu í skotska ekstu — kanadiskir ríkmenn, verksmíðjuarbeiðarar úr Jugoslavía og ein einstakur brei. Afturvíð fingur vit eina fiskapannukøku, sum vit ikki høvdu sæð makant til í Føroyum, har annars tað skuldi verið nógv mikið av rávørini.

Og nógv verður keypt heimaftur við

vagnum — framtíðarsummarhúsið í bilismuni.

I Aviemore var einki stað, vit kundu seta teltið, so vit koyrdu til ein litlan bý, Boat of Garden, sum m.a. er vitjaður av sila-fiskarum, men har skuldi bæði limaskapur og annað til, so fyrri okkara viðkomandi gjørdist einki.

Aviemore er annars kendur fyrri at hava eitt jólashow alt árið — hvat verður ikki gjørt fyrri at tekja ferðafólki.

Kampingplássið er frálíkt, men vegna turkin er jorðin so hørð, at pløkkarnir fingust ikki í jorðina. Her var ein rúgva av teltum í gjákvöldið, men nú í morgun eru longu tey flestu horvin. Eitt brúsið var gott at fáa, sjálvt undir primitivum umstøðum.

Vit fingur eitt hugnaligt prátt yvir ein Tennents beer. Tosaðu um, hvaðani vit komu. Vit spurdu teir, hvat teir gjørdur, arbeiði teirra o.s.fr. Tveir av teimum vóru bøndur, meðan hinir báðir vóru komnir at hjálpa til. Prátið snúði seg um turismu, men ferðast, tað gjørdur teir ikki, nei, teir tóku imóti ferðafólki. Meira kom ikki burturúr. Tað gekk so sum so við landbúnaðinum, og skuldu teir klára tað, vóru teir noyddir at hanga í.

Skera torv framvegis

Scrabster sunnukvöld 1. juli. Vit sita nú í Scrabster og njóta útsýnið yvir havið í sólsetri. Longur niðri á Kampingplássinum spælir Frelsunarherurin kend lög, so vit føla okkum longu á Vaglinum. Vit hava í dag koyrt ígjøgnum vakrasta og mest hugtakandi landslagið í Skotlandi higartil. Longur norður vit komu, meira heimligt gjørdist tað, landsløg við hamarum, og torvroykur rak við næsarnar. Skotar skera enn torv, men skurðurin er automat-iseraður, og torvlutirnir verða ferdar á transportbandi inn á goymslur.

Vanligu veginir í Skotlandi hava somu breidd sum veginir heima hjá okkum. Munurin er bara hann, at ein strika er málað eftir miðjuni, og er hon til stóra hjálp í ferðsluni, men kortini var størsti parturin av vegastrekkinum, vit koyrdu eftir í dag, bert einsporaður, men víkiplássini eru tørt og væl avmerkt.

Úr Bonar Bridge, sum vit høvdu koyrt ígjøgnum á veg suður, vendu vit inn í landið og koyrdu upp eftir Miðskotlandi til Tongue við norðurstrendina, ið var ógvuliga meinlik føroysku strondini. Var tað vakurt eyst-anfyri, var enn meiri hugtakandi at koyra upp gjøgnum mið- og norðurskotland, so næstu ferð gongur leiðin avgjørt tann vegin.

Bert rósandi orð

Her á kampingplássinum eru fleiri føroyskar familjur, og hava vit havt eitt hugnaligt prátt við tey. Øll hava verið ymsastaðni. Frá London upp til Isle of Sky. Slik rósandi orð um ferjur hava vit neyvan hoyrt áður, tosa um tær biligu vøurnar, tað blíða fólkið, tað skiftandi náttúruna, størsligin og yndislig — alt í einum.

Landslagið er fjøllbroytt — eingir, dalar, fjøll og trø

okkum og aftur venda nösina norður eftir. Høvdu ein fráikan dag í gjár. I brennandi sól spákaðu vit aftur og fram í skotska høvudsstaðnum, sum kennist størsligin, tá tú gongur á Princess Street og hevur borgina, The Castle, og aðrar tornbygningar hinu megin dalin, har Princess Street Garden og jarnbreytarstöðin, Waverley Station, liggja. Tvørtur um gongur The Mound við listarskálunum.

Adrenn hevur tú gingið framvið Scott Monument, ið er sett til minnis um størsta skaldið hjá skotum. Undir hesum høga, smakleysa hvalvinum við spirum, bogum og gluggum situr Scott hugsunarsamur við hundi sinum.

Omankominn í garðin, har borgin skjýtur seg upp úr, ert tú fullkomiliga drigin frá ferðslu og óljóði, og ein friðsæla er yvir fólk, sum situr á beinkjunum ella á grasinum. Á veg oman í garðin gongur trappan fram við tí kendu blómuklokkuni, sum so spakuliga snarar sær á, meðan hundraðtals av fólk stendur við fototólum og royna at fáa sum

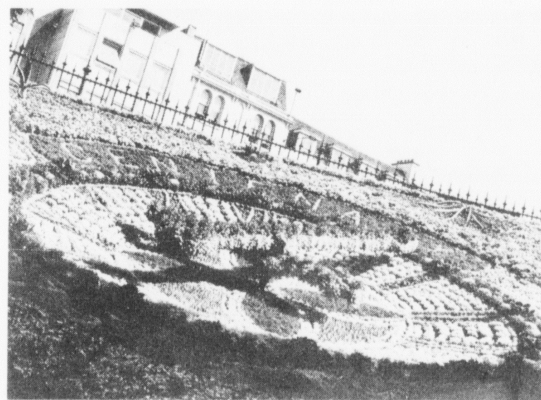
Margretu, ið giftist Malcolm Canmore, sonur Duncan kong, sum hin kendi Macbeth myrði.

Siðbundið fólk

Eitt frálíkt útsýni yvir stolt-leikan hjá nógvum skottum, vit hava møtt. Uppi her stendur goturstykkid Mons Meg, ið dundi, tá Maria Stuart varð trúlovað. Eins og goturstykkini út á Skansa eru tey bert attraktión í dag, tibetur, men niðanfyrri stendur ein nýmótans kanón, sum letur eitt skot av hvønn dag klokkan eitt.

Allastaðni kemur siðbundið hjá skottunum fram. Tað er jú eisini tað, sum dregur ferðafólk, og vit fingur tað fatan, at nógv verður gjørt fyrri ferðafólk og fyrri at fáa tey til Skotlands. Uppi á borgini vóru allir leiðbeinarnar, sum við einum strangligum andlitisbrái kendu seg hava stórt álitissstarv, í skotskt-puntutum, tjúkkum vadmalsbuksum, sum helst skriða og prika, ja, eg fekk gásarhold við tankan. Jakkin var eisini grønur, og langt niður í ennið stóð ein stór kaskett.

Væl dæmði teimum at leifra

Blómuklokkan í Edinburgh

Vit kenna alt ov lítið til Edinburgh, men fyrri at náa fram til Scrabster sunnudagin er ikki at drála.

Boat of Garden, leygardag 10. juli.

Úr Edinburgh koyrdu vit eftir motorvegnum til býin Perth. Hæðani til Pitlochry, sum liggur miðskeiðis í Skotlandi. Á vegnum koyrdu vit framvið tí mest friðsælu og vøkru náttúru, sum hugsast kann. Vit høvdu roknað við eini »highlander-veitslu«, sum eg hevði verið til í 1968, tá ið føroyskir skótar luttóku í eini jamboretti í Blair Athol, ið liggur stutt norðanfyrri. Men veitslan hevði verið kvöldið fyrri, so tá svongdin var mettað við nøkrum sandwich, koyrdu vit víðari við Aviemore sum endamáli. Hugnaliga leguðkið frá 1968 var nú rokað við kamping-

Ferðast ikki

— taka móti ferðafólki

Seinri við strondina í Nairn: Eftir sum veðrið var so gott, koyrdu vit upp til strondina aftur, men nú er heldur køligt. Eftir at hava koyrt framvið lyngklæddum liðum, settar við viðleittum blómum, komu vit oman í ein fruktigóðan dal, har nakrir menn gingu og koyrdu hoyggj. Niðast í dalinum rann ein yndislig á við trøum hangandi útyvir. Vóru drigin út úr bilinum av hesi friðsælu. Tók myndir av monnum, sum veittraðu yvir til okkara. Róptu á teir, spurdu, um teir vildu hava eina øl. Teir hugdu við. Ha, fremmandur maður bjóðar øl. Tað høvdu teir ikki upplivað áður, men teir hildu, at teir trongdu til eina, tí sólin skein heit.

Vit fingur eitt hugnaligt prátt við nakrar bøndur